

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּהַעֲלוֹתָהּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק י"ח

קונטרס 558

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ה) הקדשה מיחדת לכבוד החתונה

... חתנתי את בתי בשעה טובה ומצלחת פאן בישראל. לרגל השמחה הגיעו כל ידידי ומכרי מארצות הברית ומאנגליה, וכן משפחת המחתנים מחוץ לארץ, כלם נקבצו ובאו להשתתף בשמחה, על פן ראיתי לנכון לזכות לזכות את כלם בסט "אור הזהר ותקוני זהר" עם הקדשה מיחדת לכבוד החתונה. המתנה השאירה חותם מיחד על קהל המשתתפים, והופצה כמובן לארצות הברית ואנגליה ועוד ועוד. תזכו למצוות!

ו) וזאת למודעי!

לרבים השואלים, מדוע לא קבלו עדין סט "אור הזהר".
 לצערנו, כ- 10% מן הפקסים שהגיעו למערכת היו ללא פרטים מלאים, כתובות או טלפונים לא מדיקים, או דפים מטשטשים.
 לכן כל מי שעדין לא קבל הספרים, וכן מתנדבים שלא קבלו עדין תקוני זהר, אור הזהר ועלוני חלקה, נא לשלח שוב טפס מלא עם מספרי טלפון בצורה ברורה לפקס: 9951300 – 02 ולאחר מכן לודא שאכן קבלנו זאת במספר פלאפון: 8436784 – 054

ז) ארגון הזהר הקדוש היכלא הרשב"י – בנשיאות הרב המקבל
 הגאון הצדיק רבי בניהו שמואלי שליט"א
 הודעה לקבוצות תהלים.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הפצת הזָהר

לקבוצות המתאספות לאמירת תהלים.
 הכנו חוברות זהר הקדוש המתאמות במיחד למטרה זו.
 נא להתקשר ולבקש לשלח חבילת זהר לקוראי תהלים.
 טל: 052-3545410 / או 0548-436784

(ח) הרצים יצאו דחופים

בסיעתא דשמיא.

דרושים להפצת הזָהר בעלי רכבים הנוסעים מבית שמש לכל מקום
 בארץ.

גם נסיעה חד פעמית יכולה לפעל מאד ולזכות הרבים.

עם כל חבילה שהנכם מעבירים הנכם חוסכים ל"מפעל הזָהר העולמי"
 45 ש המשלמים לחברת שליחיות – ומוסיפים לחבילתכם זכיות אין קץ.

לפני כל נסיעה בין עירונית מבית שמש זכרו להודיע

למספר: 8436784 – 054

או לפקס: 9951300 – 02

"מפעל הזָהר העולמי" – שעל ידי "חברה מזכי הרבים העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש 99093 - ארץ ישראל

054-843-6784 - Fax: 02-995-1300

הגבורה, כְּדִי לְשַׁכֵּף וּלְשַׁקֵּט רִגְזָהּ וּכְעָסָהּ, כְּדִי שִׁישְׁתַּבְּרוּ הַשְּׁעָרוֹת מִכָּל שׁוֹלֵיהֶן וְלֹא יִתְגַּבְּרוּ וְלֹא יִתְחַזְּקוּ, כְּעֵינִ דְגָמָא זֶה הַכֹּהֵן שִׁישְׁקֵט הַצֵּד שֶׁל הַגְּבוּרָה כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּעוֹלָם. כֹּא רַבִּי יְהוּדָה וְנִשְׁק אֶת יָדָיו. וּכְשִׁיתְעוֹרְרוּ הַדִּינִין בְּעוֹלָם, כָּל הַדִּינִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אֲבָרְהֶם אָבִינוּ עֲלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הוּא הַדּוּחָה אוֹתָם לַחוּץ וְאֵינָם עוֹמְדִים לְפָנָיו, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים 1) וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. (ער כּאן לְפָנָיו, זֶהוּ שְׁכַתּוּב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם: ע"כ מֵהַשְּׁמַטוֹת).

זאת אֲשֶׁר לְלוֹיִם וְגו'. (במדבר ח) תָּא חֲזִי, לְיוֹאֵה בַר חַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין שָׁנִין יִפְלַח בַּר חַמֶּשֶׁן שָׁנִין סְלִיק לְדוּכַתִּיָּה וְאֵתְעֵטֵר. וְחַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין יִפְלַח, דְּהָא בַר נִשׁ (כ"א) תָּא חֲזִי לְיוֹאֵה בַר חַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין שָׁנִין סְלִיק לְדוּכַתִּיָּה וְאֵתְעֵטֵר. וְחַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין יִפְלַח עַד דְּסְלִיק לְדַרְגָּא דְחַמֶּשֶׁן). כְּדִי סְלִיק לְהָאִי דַרְגָּא דְחַמֶּשֶׁן שָׁנִין וְלַהֲלָאָה, נַחֲת מִן תּוֹקְפָא דְאֲשָׁא דְבִיָּה, וְכִיּוֹן דְאֲשָׁא וְחַמִּימוּתָא אֲתַקֵּר, הָא פְּגִים לְהוּא אֲתֵר דְאֵתְקֶשֶׁר בֵּיהּ.

ועוד, דְקָלָא דְזַמְרָא לֹא אֲתַקֵּשֶׁר בְּהַדִּיָּה כָּל כַּף. וְקָלָא כְּעֵי דְלֹא יִתְפַּגֵּם, אֲלֵא כְּעֵי לְאֵתְקַפָּא, דְּהָא בְּאֵתֵר דְדִינָא תַקִּיף קִיּוּמָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא. וּבְגִין כַּף כְּעֵי דְלֹא יִפְגִּים הֵהוּא אֲתֵר דְאֵתְקֶשֶׁר בֵּיהּ, דְאִיְהוּ דִינָא תַקִּיפָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא, וְעַל דָּא לֹא כְּעֵי לְאַחְזָאָה חוֹלְשָׁתָא כְּלָל בְּכָל סְטָרִין. וְכַּאֲהוּ הוּא בַר נִשׁ דְאֵשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, וְיִגְדַע אוֹרְחוֹי דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְלֹא סְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, דְכַתִּיב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכִי יִי.

וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה בְּמַדְבַּר סִינַי וְגו'. (במדבר ט) אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, מָאִי טַעְמָא אֲזַהֵר לְהוֹן הָכָא עַל פְּסָחָא, וְהָא אֲתַמַּר לְהוּ בְּמַצְרַיִם. אֲלֵא בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית הָהּ, דִּישְׂרָאֵל חֲשִׁיבוּ דְהָא

זאת אֲשֶׁר לְלוֹיִם וְגו'. (במדבר ח) תָּא חֲזִי, לְיוֹאֵה בַר חַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין שָׁנִין יִפְלַח בַּר חַמֶּשֶׁן שָׁנִין סְלִיק לְדוּכַתִּיָּה וְאֵתְעֵטֵר. וְחַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין יִפְלַח, דְּהָא בַר נִשׁ (כ"א) תָּא חֲזִי לְיוֹאֵה בַר חַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין שָׁנִין סְלִיק לְדוּכַתִּיָּה וְאֵתְעֵטֵר. וְחַמֶּשׁ וְעֶשְׂרִין יִפְלַח עַד דְּסְלִיק לְדַרְגָּא דְחַמֶּשֶׁן). כְּדִי סְלִיק לְהָאִי דַרְגָּא דְחַמֶּשֶׁן שָׁנִין וְלַהֲלָאָה, נַחֲת מִן תּוֹקְפָא דְאֲשָׁא דְבִיָּה, וְכִיּוֹן דְאֲשָׁא וְחַמִּימוּתָא אֲתַקֵּר, הָא פְּגִים לְהוּא אֲתֵר דְאֵתְקֶשֶׁר בֵּיהּ.

ועוד, דְקָלָא דְזַמְרָא לֹא אֲתַקֵּשֶׁר בְּהַדִּיָּה כָּל כַּף. וְקָלָא כְּעֵי דְלֹא יִתְפַּגֵּם, אֲלֵא כְּעֵי לְאֵתְקַפָּא, דְּהָא בְּאֵתֵר דְדִינָא תַקִּיף קִיּוּמָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא. וּבְגִין כַּף כְּעֵי דְלֹא יִפְגִּים הֵהוּא אֲתֵר דְאֵתְקֶשֶׁר בֵּיהּ, דְאִיְהוּ דִינָא תַקִּיפָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא, וְעַל דָּא לֹא כְּעֵי לְאַחְזָאָה חוֹלְשָׁתָא כְּלָל בְּכָל סְטָרִין. וְכַּאֲהוּ הוּא בַר נִשׁ דְאֵשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, וְיִגְדַע אוֹרְחוֹי דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְלֹא סְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, דְכַתִּיב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכִי יִי.

וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה בְּמַדְבַּר סִינַי וְגו'. (במדבר ט) אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, מָאִי טַעְמָא אֲזַהֵר לְהוֹן הָכָא עַל פְּסָחָא, וְהָא אֲתַמַּר לְהוּ בְּמַצְרַיִם. אֲלֵא בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית הָהּ, דִּישְׂרָאֵל חֲשִׁיבוּ דְהָא

ועוד, דְקָלָא דְזַמְרָא לֹא אֲתַקֵּשֶׁר בְּהַדִּיָּה כָּל כַּף. וְקָלָא כְּעֵי דְלֹא יִתְפַּגֵּם, אֲלֵא כְּעֵי לְאֵתְקַפָּא, דְּהָא בְּאֵתֵר דְדִינָא תַקִּיף קִיּוּמָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא. וּבְגִין כַּף כְּעֵי דְלֹא יִפְגִּים הֵהוּא אֲתֵר דְאֵתְקֶשֶׁר בֵּיהּ, דְאִיְהוּ דִינָא תַקִּיפָא, וְלֹא כַחֲלָשָׁא, וְעַל דָּא לֹא כְּעֵי לְאַחְזָאָה חוֹלְשָׁתָא כְּלָל בְּכָל סְטָרִין. וְכַּאֲהוּ הוּא בַר נִשׁ דְאֵשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, וְיִגְדַע אוֹרְחוֹי דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְלֹא סְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, דְכַתִּיב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכִי יִי.

וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה בְּמַדְבַּר סִינַי וְגו'. (במדבר ט) אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, מָאִי טַעְמָא אֲזַהֵר לְהוֹן הָכָא עַל פְּסָחָא, וְהָא אֲתַמַּר לְהוּ בְּמַצְרַיִם. אֲלֵא בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית הָהּ, דִּישְׂרָאֵל חֲשִׁיבוּ דְהָא

ישראל שפסח זה הוא רק במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים, חשבו שלא צריך יותר. בא הקדוש ברוך הוא והזהירם עליו, שלא יחשבו שעבר זמנו במצרים ולא יצטרך. בגלל זה במדבר סיני בשנה השנית, להתקין להם לדורי דורות.

ואף על גב שהזהירם במצרים, עכשו צוה להם פעם אחרת באותו מקום שבו נהגו כל מצוות התורה. ועל כך בשנה השנית. מה זה בשנה השנית בחדש הראשון? אלא סוד עליון הוא שנה אחת וחדש אחד. מה בין זה לזה? חדש זו הלכנה. שנה זה השמש, שמשאיר ללכנה. ואז היה בזמן שכל המצוות נמסרו בו.

רבי שמעון אמר, אוי לאותו איש שאמר שתורה זו באה להראות ספורים בעלמא ודברי הדייטות. שאם כך, אפלו בזמן זה אנו יכולים לעשות תורה בדברי הדייטות, ובשבח יותר מכלם. אם להראות דבר העולם, אפלו אותם סופרים בעולם יש ביניהם דברים יותר עליונים. אם כך, נלך אחריהם ונעשה מהם תורה כמו זה. אלא כל דברי התורה דברים עליונים הם וסודות עליונים.

בא ראה, עולם עליון ועולם תחתון במשקל אחד נשקלו. ישראל למטה - מלאכים עליונים למעלה. במלאכים העליונים פתוב, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות. (זה במקום עליון) בשעה שיורדים למטה (אף על גב שיורדים), מתלבשים בלבוש העולם הזה. ואם לא יתלבשו בלבוש כמו של העולם הזה, לא יוכלו לעמד בעולם הזה, והעולם לא יסבל אותם. ואם במלאכים כך, התורה

פסח לאו איהו אלא במצרים, וכיון דעבדו ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטרין תיר. אתא קדשא בריך הוא ואזהר לון עליה, דלא יחשבו דהא קא עבר זמניה במצרים, ולא יצטרין. בגין (דף קנ"ב ע"א) כף במדבר סיני בשנה השנית, לאתקנא להו לדרי דרין.

ואף על גב דהא אזהר להו במצרים, השתא פקיד לון זמנא אתרא, בההוא אתר דכל פקודין דאורייתא ביה אתיהיבו. ועל דא בשנה השנית. מאי בשנה השנית בחדש הראשון. אלא רזא עלאה היא, חד שנה וחד חדש. מה בין האי להאי. חדש: דא סיהרא. שנה: דא שמשא, דנהיר לסיהרא. וכדין הוה בזמנא דכל פקודין דאורייתא אתמסרו ביה.

רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר, דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא, ומלין דהדייטי. דאי הכי, אפילו בזמנא דא, אנן יכולין למעבד אורייתא, במלין דהדייטי, ובשבחא ותיר מפלהו. אי לאחזאה מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא, אית בינייהו מלין עלאין תיר. אי הכי גזיל אפתרייהו, ונעביד מנייהו אורייתא, פהאי גוונא. אלא כל מלין דאורייתא, מלין עלאין אינון, ורזין עלאין.

הא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו. ישראל לתתא, מלאכי עלאי לעילא. מלאכי עלאי כתיב בהו, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות. (האי בארר עלאה) בשעתא דנחתין לתתא (אף על גב דנחתין), מתלבשי בלבושא דהאי עלמא. ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא, לא יכולין למיקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא. ואי במלאכי כך, אורייתא דברא להו, וברא עלמין פלהו,

שְׁבִרָאָה אוֹתָם וּבִרָאָה אֶת כָּל
הָעוֹלָמוֹת וְעוֹמְדִים בְּגִלְלָהּ עַל
אֶחָת כַּמָּה וְכַמָּה, כִּינּוּן שְׂרֵדָה
לְעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא תִתְלַבֵּשׁ
בְּלִבוֹשֵׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכַל
הָעוֹלָם לְסַבֵּל.

וְעַל זֶה סִפּוּר זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה,
לְבוֹשׁ הַתּוֹרָה הוּא. מִי שְׁחוֹשֵׁב
שְׂאוֹתוֹ לְבוֹשׁ הַיָּמִים הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ
וְלֹא דִבֵּר אַחֵר - תִּפְחוּ רִחוּ, וְלֹא
יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. בְּגִלְלָהּ
זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קיט) גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מִה
שִׁתַּחֲתֵת לְבוֹשׁ הַתּוֹרָה.

בֹּא רָאָה, יֵשׁ לְבוֹשׁ שְׁנֵרָאָה לְכָל,
וְאוֹתָם הַטְּפָשִׁים כְּשֵׁרוֹאִים לְבוֹשׁ
עַל בֶּן אָדָם שְׁנֵרָאָה יָפֵה, לֹא
מִסְתַּפְּלִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ
לְבוֹשׁ הוּא הַגּוֹרֵף, וְחוֹשְׁבִים
שֶׁהַגּוֹרֵף הִיא הַנְּשֵׁמָה.

כְּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹרֵף, וְהֵם
מִצּוֹת הַתּוֹרָה שְׁנֵקְרָאִים גּוֹפֵי
תּוֹרָה. גּוֹרֵף זֶה מִתְּלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשִׁים,
שֶׁהֵם סִפּוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפָשִׁי
הָעוֹלָם לֹא מִסְתַּפְּלִים, רַק בְּאוֹתוֹ
לְבוֹשׁ, שֶׁהוּא סִפּוּר הַתּוֹרָה, וְלֹא
יִוָּדְעִים יוֹתֵר, וְלֹא מִסְתַּפְּלִים כַּמָּה
שִׁתַּחֲתֵת אוֹתוֹ לְבוֹשׁ. אוֹתָם
שִׁיּוּדְעִים יוֹתֵר לֹא מִסְתַּפְּלִים
בְּלִבוֹשׁ, אֲלֵא בַּגּוֹרֵף שֶׁהוּא תַּחַת
אוֹתוֹ לְבוֹשׁ. הַחֲכָמִים עֲבָדֵי
הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם עֲמֻדוֹ בְּהַר
סִינַי, לֹא מִסְתַּפְּלִים אֲלֵא רַק
בַּנְּשֵׁמָה, שֶׁהִיא עֶקֶר הַכֹּל, תּוֹרָה
מִמֶּשׁ. (וְלַעֲלָמִים) וְלַעֲתִיד לְבֹא
עֲתִידִים לְהִסְתַּפֵּל בַּנְּשֵׁמָה שֶׁל
נִשְׁמַת הַתּוֹרָה.

בֹּא רָאָה, כִּי גַם לְמַעַל יֵשׁ
לְבוֹשׁ, וְגוֹרֵף, וְנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה
לְנִשְׁמָה. הַשְּׂמִים וְחִילוֹתֵיהֶם אֵלֶּה
אוֹתָם לְבוֹשִׁים, וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל זֶה
הַגּוֹרֵף שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַנְּשֵׁמָה שֶׁהִיא
תַּפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן הִיא גּוֹרֵף
לְנִשְׁמָה. נִשְׁמָה שְׂאֵמְרָנוּ זֶה

וְקִיּוּמֵן בְּגִינָה, עַל אֶחָת כַּמָּה וְכַמָּה כִּינּוּן
דְּנִחְתָּת לְהֵאֵי עֲלָמָא, אִי לֹא דְמִתְּלַבֵּשׂא בְּהֵנִי
לְבוֹשֵׁין דְּהֵאֵי עֲלָמָא, לֹא יְכִיל עֲלָמָא לְמַסְבֵּל.
וְעַל דָּא הֵאֵי סִפּוּר דְּאוּרִייתָא, לְבוֹשָׁא
דְּאוּרִייתָא. אִיהוּ. מָאן דְּחָשִׁיב דְּהֵהוּא

לְבוֹשָׁא אִיהוּ אוּרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מִלָּה אַתְרָא,
תִּיפַח רִיחֵיהּ, וְלֹא יֵהֵא לִיָּה חוֹלְקָא בְּעֲלָמָא
דְּאֵתִי. בְּגִין כִּי אָמַר דָּוִד, (תהלים קיט) גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מִה דְתַחֲתוֹת לְבוֹשָׁא
דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, אִית לְבוֹשָׁא דְּאֵתְחֲזִי לְכָלָא, וְאִינוּן
טְפָשִׁין פִּד חֲמָאן לְבַר נֶשׁ בְּלִבוֹשָׁא
דְּאֵתְחֲזִי לוֹן שְׂפִירָא, לֹא מִסְתַּפְּלִין יִתִּיר.
חָשִׁיבוּ דְּהֵהוּא לְבוֹשָׁא, גּוֹפָא, וְחָשִׁיבוּ דְּגוֹפָא,
נִשְׁמָתָא.

כְּהֵאֵי גּוֹוֹנָא אוּרִייתָא, אִית לָהּ גּוֹפָא, וְאִינוּן
פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, דְּאֶקְרוּן גּוֹפֵי תּוֹרָה.

הֵאֵי גּוֹפָא מִתְּלַבֵּשׂא בְּלִבוֹשֵׁין, דְּאִינוּן סִפּוּרֵין
דְּהֵאֵי עֲלָמָא. טְפָשִׁין דְּעֲלָמָא, לֹא מִסְתַּפְּלִי
אֲלֵא כְּהֵהוּא לְבוֹשָׁא, דְּאִיהוּ סִפּוּר דְּאוּרִייתָא,
וְלֹא יְדַעֵי יִתִּיר, וְלֹא מִסְתַּפְּלִי כַּמָּה דְּאִיהוּ
תַּחֲתוֹת הֵהוּא לְבוֹשָׁא. אִינוּן דִּידְעִין יִתִּיר, לֹא
מִסְתַּפְּלִין בְּלִבוֹשָׁא, אֲלֵא בַּגּוֹפָא, דְּאִיהוּ תַּחֲתוֹת
הֵהוּא לְבוֹשָׁא. חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָא עֲלֵאָה,
אִינוּן דְּקִיּוּמוֹ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, לֹא מִסְתַּפְּלִי אֲלֵא
בַּנְּשֵׁמָתָא, דְּאִיהִי עֶקֶרָא דְּכָלָא אוּרִייתָא מִמֶּשׁ.
(וְלַעֲלָמִים) וְלַזְמַנָּא דְּאֵתִי, זְמִינִין לְאִסְתַּפְּלָא
בַּנְּשֵׁמָתָא דְּנִשְׁמָתָא דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, הֵכִי נָמִי לְעֵילָא, אִית לְבוֹשָׁא, וְגוֹפָא,
וְנִשְׁמָתָא, וְנִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. שְׂמִיא
וְחִילֵיהוֹן. אֵלִין אִינוּן לְבוֹשָׁא. וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל,
דָּא גּוֹפָא, דְּמִקְבֵּלָא לְנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי תַּפְאֵרַת
יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אִיהוּ גּוֹפָא לְנִשְׁמָתָא. נִשְׁמָתָא

תפארת ישראל, שהיא תורה ממש. ונשמה לנשמה זהו העתיק הקדוש, והכל אחוז זה בזה.

אוי לאותם רשעים שאומרים שהתורה היא רק ספור בעלמא, והם מסתכלים בלבוש זה ולא יותר. אשרי הצדיקים שמסתכלים בתורה כראוי. זין אינו יושב, רק בקנקנן. כף התורה אינה יושבת אלא בלבוש זה, ועל כף לא צריך להסתכל אלא במה שיש תחת הלבוש. ועל כף כל הדברים הללו וכל הספורים הללו הם לבושים.

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. מה זה ויעשו? אמר רבי יוסי, הרי נתבאר, כל מי שמראה מעשה למטה כראוי, כאלו עשאו למעלה, שהרי בגללו התעורר דבר זה, כביכול, כאלו הוא עשאו, והרי נתבאר. איש איש פי יהיה טמא וגו'. איש איש - שתי פעמים, למה? אלא איש שהוא איש וראוי לקבל נשמה עליונה, והוא פגם עצמו שלא שורה עליו שכינה (תחלה) (נשמה) עליונה. מה הטעם? משום שהוא גרם והוא טמא את עצמו. ועל זה איש איש. איש שראוי להיות איש, והוא מטמא את עצמו שלא תשרה עליו קדשה של מעלה.

או בדרך רחוקה - זהו אחד מעשרה שהם נקודים בתורה, וכלם באים להראות דבר. מה זה בדרך רחוקה? משום שאדם שהוא מטמא את עצמו, מטמאים אותו מלמעלה. כיון שמטמאים אותו מלמעלה, הריהו בדרך רחוקה. מאותו מקום ודרך שזרע ישראל אחוזים בו, הרי בדרך רחוקה אחוז, שהתרחק (מלהתקרב) לקרב אליכם ולהתקשר בכם כמו שאתם מתקשרים.

שריאי עלוי שכינתא (ס"א שירותא) (ס"א נשמתא) עלאה. מאי טעמא. בגין דאיהו גרים, והוא מסאב ליה לגרמיה. ועל דא איש איש. איש דיתחזי למהוי איש, והוא מסאב גרמיה, דלא ישרי עלוי קדשה דלעילא.

או בדרך רחוקה, (במדבר ט) דא איהו חד מעשרה דאינון נקודים באורייתא, וכלהו אתיין לאחזאה מלה. מאי בדרך רחוקה. בגין דבר נש דאיהו מסאיב גרמיה, מסאבין ליה לעילא. פיון דמסאבין ליה לעילא, הא איהו בדרך רחוקה מההוא אתר וארחא דזרעא דישראל אחידן ביה, הא בדרך רחוקה אחיד, דאתרחק (ניא מלמקרב) למקרב לכוון, ולא תקשרא בכוון, כמה דאתון מתקשרין.

דאמרן דא תפארת ישראל, דאיהי אורייתא ממש. ונשמתא לנשמתא, דא איהו עתיקא קדישא. וכלא אחיד דא כדא.

ווי לאינון חייביא, דאמרי דאורייתא לאו איהי אלא ספורא בעלמא, ואינון מסתכלי בלבושא דא ולא יתיר. זכאין אינון צדיקייא, דמסתכלי באורייתא כדקא יאות. חמרא לא יתיב אלא בקנקנן. כף אורייתא לא יתיב אלא בלבושא דא. ועל דא לא בעי לאסתכלא, אלא במה דאית תחות לבושא. ועל דא כל אינון מלין, וכל אינון ספורין, לבושין אינון.

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. (במדבר ט) מאי ויעשו. אמר רבי יוסי, הא אתמר, כל מאן דאחזי עובדא לתתא כדקא יאות, פאלו עביד ליה לעילא. דהא בגיניה אתער ההוא מלה, כביכול, פאלו הוא עביד ליה, והא אתמר. (דף קנ"ב ע"ב).

איש איש פי יהיה טמא וגו'. (במדבר ט) איש איש תרי זמני, אמאי, אלא איש דהוא איש, ויתחזי לקבלא נשמתא עלאה, והוא פגים גרמיה. דלא

שריאי עלוי שכינתא (ס"א שירותא) (ס"א נשמתא) עלאה. מאי טעמא. בגין דאיהו גרים, והוא מסאב ליה לגרמיה. ועל דא איש איש. איש דיתחזי למהוי איש, והוא מסאב גרמיה, דלא ישרי עלוי קדשה דלעילא.

או בדרך רחוקה, (במדבר ט) דא איהו חד מעשרה דאינון נקודים באורייתא, וכלהו אתיין לאחזאה מלה. מאי בדרך רחוקה. בגין דבר נש דאיהו מסאיב גרמיה, מסאבין ליה לעילא. פיון דמסאבין ליה לעילא, הא איהו בדרך רחוקה מההוא אתר וארחא דזרעא דישראל אחידן ביה, הא בדרך רחוקה אחיד, דאתרחק (ניא מלמקרב) למקרב לכוון, ולא תקשרא בכוון, כמה דאתון מתקשרין.

אמר רבי יצחק, והא כתיב פי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, דאתחזי תרין מלין משמע דכתיב או. אמר רבי יוסי, כאן, עד לא מסאבין ליה, כאן, בתר דמסאבין ליה. ומשמע אפילו האי, או האי, לא ישרי עלוי קדשה דלעילא, ולא יעבדון פסחא בזמנא דישראל עבדין ליה.

ואם תאמר, הרי בחדש השני עושה אם לא תקן עצמו - לא! אלא כיון שנשטה ותקן עצמו, הרי החדש השני לעשות פסח. מכאן, כל איש ששטהר עצמו, מטהרים אותו.

שאם תאמר שבדרגה עליונה יותר עומד בחדש השני - לא כף! שהרי ישראל זרע קדש שעשו פסח בזמנו, לקחו את הלבנה ואת השמש כאחד, ומי שלוקח יסוד בתחלה - לוקח הבנין. מה היסוד? אל תאמר יסוד עליון של צדיק העולם, אלא יסוד של אבן טובה, כמו שנאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וזוהי האבן ששורה עליה מי ששורה. אמר רבי יהודה, ודאי הכל אפלו בחדש השני, אבל אינו כמי שנוטל בזמנו. מה הטעם? זה שנוטל פסח בזמנו, נוטל מטהר למעלה ולא יורד, משום שמעלים בקדש ולא מורידים. וזה שנוטל אחר זמנו, יורד ממעלה למטה. בגלל זה שוים בכל, ולא שוים. שזה עולה ולא יורד, וזה יורד ולא עולה. בגלל כף מי שמקריב פסח בזמנו, יש לו שבח יותר. אשריהם ישראל שזכאים בכל, שזכאים בתורה, וכל מי שזוכה בתורה, זוכה לו בשם הקדוש. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

אמר רבי יצחק, והא כתיב פי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, דאתחזי תרין מלין משמע דכתיב או. אמר רבי יוסי, כאן, עד לא מסאבין ליה, כאן, בתר דמסאבין ליה. ומשמע אפילו האי, או האי, לא ישרי עלוי קדשה דלעילא, ולא יעבדון פסחא בזמנא דישראל עבדין ליה.

ואי תימא, הא בירחא תניינא עביד אי לא מתקן גרמיה, לא. אלא כיון דמתדכי ומתקן גרמיה, הא ירחא תניינא למעבד פסחא. מכאן, כל בר נש דמדכי גרמיה, מדפאן ליה.

דאי תימא דבדרגא עלאה יתיר קאים בירחא תניינא, לאו הכי, דהא ישראל זרעא קדישא דעבדו פסחא בזמניה, נטלו ליה לסיהרא ולשמשא כחד. ומאן דנטיל יסודא בקדמיתא, נטיל בניינא. מאי יסודא. לא תימא יסודא עלאה דצדיקא דעלמא, אלא יסודא דאבן טבא, כמה דאת אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. והאי הוא אבן דשארי עליה מאן דשארי.

אמר רבי יהודה, ודאי כלא נטיל אפילו בירחא תניינא. אבל לאו איהו פמאן דנטיל ליה בזמניה. מאי טעמא. דא דנטיל פסחא בזמניה, נטיל מתתא לעילא, ולא נחית. בגין דמעלין בקדש, ולא מורדין. ודא דנטיל בתר זמניה, (דף קנ"ג ע"א) נחית מעילא לתתא. בגין כף שוין בכלא, ולא שוין. דדא סליק ולא נחית, ודא נחית ולא סליק. בגין כף מאן דמקרב פסחא בזמניה, שבחא יתיר אית ליה. זפאין אינון ישראל,

דזפאן בכלא, דזפאן באורייתא, וכל מאן דזכי באורייתא, זכי ליה בשמא קדישא. זפאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רעיא מהימנא

פקודא למעבד פסח שני, על אינון דלא יכלו, או דאסתאבו במסאבו אחרא. אי רזא דפסח, רזא דמהימנותא דישראל עאלין בה, שלטא בניסן, וכדין איהו זמנא לחדוה, איך זכלין אלין דלא יכלו, או דאסתאבו, למעבד בירחא תניינא, דהא אעבר זמנא.

אלא כיון דכנסת ישראל מתעטרא בעטרהא בניסן, לא אתעדיאת פתרהא ועטרהא מנה תלתין יומין. וכל אינון תלתין יומין מן יומא דנפקו ישראל מפסח יתבא מטרוניתא בעטרהא, וכל חילאה בחדוה. מאן דבעי למחמי למטרוניתא, יכיל למחמי. פרוזא כריז, כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא, ייטי ויחמי עד לא ינעלון תרעיה. אימתי פרוזא כריז. בארבעה עשר לירחא תניינא, דהא מתמן עד שבועה יומין, תרעין פתיחן. מפאן ולהלאה ינעלון תרעין. ועל דא פסח שני. (ע"ב)

פקודא דא, שחיטת הפסח בזמנו. ואבתריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותן כמשפטן. וטמאים להיות נדחים לפסח שני, דאיהו פקודא תליתאה. תנאין ואמוראין, אית בני נשא כחולין דטהרה, מסטרא דמיכאל. וכחולין דהקדש, כגון בשר קדש, ואינון מסטרא דגבריא. כהן ולוי. ואית בני נשא דאינון כיומין טבין, ואינון קדש קדשים.

שכינתא איהי פסח ראשון, מימינא. ופסח שני, משמאלא. פסח ראשון מימינא, דתמן חכמ"ה. פסח שני משמאלא, דתמן בינה. ובגין דגבורה מתעברין כל אשין נוכראין, דאינון פקש ותבן לגבי אש דגבורה, טמאים נדחים לפסח שני.

וכל טומאה נדה, ומצורע, וזב וזבה ויולדת, באשא משמאל, ששם בינה. ומשום שבגבורה עוכרים כל האשים הנכרים, שהם פקש ותבן לגבי אש של גבורה, הטמאים נדחים לפסח שני.

רעיא מהימנא

מצוה לעשות פסח שני על אלו שלא יכלו או שנטמאו בטמאה אחרת. אם סוד הפסח סוד האמונה שישראל נכנסים בה, שולט בניסן, ואז הוא זמן לשמחה, איך יכלו אלה שלא יכלו או שנטמאו לעשות בחדש השני, שהרי עבר הזמן?

אלא כיון שכנסת ישראל מתעטרת בעטרוניה בניסן, לא מעבירה כתייה ועטרוניה ממנה שלשים יום. וכל אותם שלשים יום מיום שיצאו ישראל מפסח, יושבת המלכה בעטרוניה, וכל חילותיה בחדוה. מי שרועה לראות את המלכה יוכל לראות. פרוזא מכריז: כל מי שלא יכול לראות את המלכה, יבא ויראה עד שלא ינעלו השערים. אימתי פרוזא מכריז? בארבעה עשר לחדש השני, שהרי משם ועד שבועה ימים השערים פתוחים. מפאן והלאה ינעלו השערים. ועל זה פסח שני.

מצוה זו - שחיטת הפסח בזמנו. ואחריו פסח ראשון ופסח שני לאכל אותם כמשפטן. וטמאים להיות נדחים לפסח שני, שהיא מצוה שלישית. תנאים ואמוראים, יש בני אדם כמו חלין של טהרה מצד מיכאל, וכמו חלין של הקדש, כגון בשר קדש, והם מצד גבריא. כהן ולוי. ויש בני אדם שהם כמו ימים טובים, והם קדש קדשים.

שכינה היא פסח ראשון מימין, ופסח שני משמאל. פסח ראשון מימין, ששם חכמ"ה. פסח שני משמאל, ששם הנכרים, שהם פקש ותבן לגבי אש של גבורה, הטמאים נדחים לפסח שני.

וכל טמאה נדה, ומצורע, וזב וזבה ויולדת, באשא משמאל, ששם בינה. ומשום שבגבורה עוכרים כל האשים הנכרים, שהם פקש ותבן לגבי אש של גבורה, הטמאים נדחים לפסח שני.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדט	 איצרות הוזהר כרדח	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדב	 איצרות הוזהר כרדא
כה הזוהר חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מתחדש אלו תש"ע עד תשרי תשע"א	תיקוני הוזהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים החדש	תיקוני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים	תיקוני הוזהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים	אדרא רבא וזוטא חלק ב' עם חספות חדשות שלא נראה הזה עם התיקונים	אדרא רבא וזוטא חלק א' ונספתו עליו ו' ספרים חספות חדשות נאילת הרשב"י חזמי שירת המרה חזרה תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חספות חזרה תשובת דוד שריות 280 ספרי הזוהר	זהרי הוזהר ח' ספרים הכל על כל רגע נסמית הרשב"י חיים של יוהר חספות הרשב"י הרשב"י הקדמת כח חזרה ליקוטי זוהר תחלות דוד חזרה שירת המרה סדר ביאורית	אורות הוזהר י"ב ספרים חספות הרשב"י נפלאות הזוהר תחלות הזוהר הרמ"ל והזוהר נאילת הרשב"י גמתיצת הרשב"י חספות הזוהר אור הרשב"י הזוהר והמקד רב וזכר סני הרשב"י הקדמת כח חזרה ליקוטי זוהר תחלות דוד חזרה שירת המרה סדר ביאורית	מאורות הוזהר ט"ו ספרים חספות הרשב"י נפלאות הזוהר תחלות הזוהר הרמ"ל והזוהר נאילת הרשב"י גמתיצת הרשב"י חספות הזוהר אור הרשב"י הזוהר והמקד רב וזכר סני הרשב"י הקדמת כח חזרה ליקוטי זוהר תחלות דוד חזרה שירת המרה סדר ביאורית	אור הוזהר המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והזוהר ערכה שיל שעה
 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי	 מספר העלמי

ללא תשבת מפי זרעו

תקליטור
אוצרות הזוהר

ובג: **12,000**
 ספרים, דרשות לשמועיה,
 קבצים ותמונות
 ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!

הרשב"י יקובע
 כספר הזוהר
 יצאו בני ישראל מהגלות

המשבילים וזוהר
הרקיע
 ומגדריקי הרבים
 כנוכחים לעולם ועד

(הדפוס)

3 דרכים לתרומה:

1. באמצעות כל סוגי כרטיסי
 האשראי בכתובות 052-453325-054-054-054
 בהתקנה לזכרון מאג' מוצדק פדיו
 מספר חשבון 684-598-4
 קוד מודם 49855

2. כשליחת המזומן לפקודת "גן
 עזן תחתון" (למנוח בלדו) רחוב
 בנר לריש 24/6 רמת בית שמש.

מפעל הזוהר העולמי
 שני "עמותות" "גן עזן תחתון"
 רחוב בנר לריש 24/6 רמת בית שמש
 טלפון 054-842678-054
 מקט: 02-995-1388

